

KEMENES HENRIETTE

Álomfenék

*Egy messzi parton, valahol,
hűvös tengeri füvek húznak a mélybe.
Bokáim nyaldossák vonagló mozdulatok,
s én kéjesen hagyom.
Szivacsos bőröm hideg sósvíz itatja át,
míg bábom lassan elmerül.
Zöld és tompa mély mindenütt,
csak ajkaim ólom-kékek.
Lyukakat váj a csönd,
körmei alatt iszap.
Anyám a víz fölé hajol, mosakszik,
s amint csorog arcáról a víz lefelé,
milyen fiatal, Istenem, milyen fiatal!*

2015. július 14.

KEMENES HENRIETTE (1988, Nagyvárad) a Nagyvárad Állami Egyetem jogi karán szerzett diplomát. Érdeklődési köre a büntető törvénykönyvtől a verseskötetek felé tolódott, különösen a kortárs költők verseit olvassa előszeretettel. Verset és rövidprózát ír.

Vas

*Magam fölött állok.
Egy nyirkos tűzlétráról nézem,
hogymint ünnepnapra esett az életem.
Olajos kóbor kutyák siklanak
a súlyos vasszagban,
és valaki rákulcsol
egy sárga Ford hűlt helyére.
Délután három, de már rég késő,
sercegve indulnak be
az optimista reflektorok.
Mű a fény is, ami megvilágítja
az érfalokról sűrűn málló vakolatot.*

*Ma egy kötőtűre szúrt,
rozsdás szívzörej vagyok és
indigó számba, mint egy Negro,
belefullad a ragacsos ég is.
Hazamegyek.*

Szavak helyett szavak

(Mikó Orsinak)

*Csak viszem megdermedt bőröm,
egyik napból teszem a másikba,
valami kongó üresség vagyok,
amibe visszhangozva kiált bele az élet néha.
Bocsáss meg nekem.
Egyedül voltam akkor, kanyargó füstben könnyököltem,
két réteg lakkon a koszos pultnál,
a borospoháron épp átferdült a világ,
amikor te mellém pattantál hirtelen,
olyan szőkén-szelíden,
hogy a szívem majd' megszakadt.
Csatlakozhatok? Kérdezted,
mintha zavarhatnál, így húsz év után.
És késő estig, kanyargó füstben, könnyököltünk
együtt, két réteg lakkon, tovább, a koszos pultnál.
Nincsen méltó szavam, amit neked adhatok,
s látod, tőlem mégis csupán csak ezt kapod.
De én, én kihúzom fájdalmad, mint egy rossz fogat,
elviszem a vasasba, eladom az Ócskán,
zsákba kötve hajítom a Körösbe,
s nekem hiába is nyávogna;
borjú koponyáján a kalapács,
az leszek, esküszöm,
mint erdőtűz a száraz bozótot, úgy söpröm el,
kíméletlen, vadul!
Mondtam-e elégszer, hogy itt vagyok,
verek, ölök, harcolok, ha kell?
angyal...*

*Légy szelíd, mondta a bölcs öreg.
Eláll az eső is, meglásd,
mint gyöngy, csüng majd az égből.
Csöndesen ezt mondta az ősz öreg,
majd megpihent,
háta mögött az angyal,
a gát is,
s vállain a vizek.*

2016.02.16